

L'ESQUIROL I EL MUSSOL

Pentecosta © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Era un radiant matí de diumenge i la mare entra al dormitori del fill i el crida: «Bon dia, fill. Va que ja és hora de llevar-se i d'anar cap a missa!» En Quim mormolà sota dels llençols fent el mandra i li contesta remugant: «no hi vull anar! I mira, et donaré tres raons per les que no hi vull anar. La primera és perquè avui estic cansat. La segona, perquè allí m'hi avorreixo molt. I la tercera perquè, mira, avui no en tinc ganes!» Amb això, la mare li respon: «Doncs, ara jo et donaré tres raons per les que sí que has d'anar a l'església aquest diumenge. La primera, perquè és la teva obligació. La segona perquè tens quaranta-un anys i la tercera, perquè tu ets el rector de la parròquia.»

Aquest diàleg el podríem haver trobat en boca d'algun dels apòstols de Jesús, poc després de la seva resurrecció, un apòstol o un deixeble qualsevol, com nosaltres. Pensem per un moment en els temps de persecucions, durant els tres primers segles, de conflictes i de discussions, a l'entorn de la fe i del Credo. Pensem que el nostre símbol de la fe es va quallar al quart segle! Segur que pel camí cadascú havia d'anar fent el seu procés, el seu camí. Pensaments, dificultats, la vida que es complica, desenganys. Res, que qualsevol tindria la seva excusa per deixar la fe per un altre dia.

I no és això el que fa molta gent, quan diu que a missa ja hi aniré un altre dia, que no em va bé, que ara no en tinc ganes, que no toca, que si sabéssim de veritat tot el que els mitjans de comunicació diuen, etc. Tothom té una bona excusa per a no anar a missa, per no batejar els fills, per no casar-se per l'Església. Però certament que no és el mateix. Les decisions i les opcions de la vida ens van situant i definint de tal manera que, com les vies del tren, comencen juntes, però poc a poc divergeixen, i una acaba a París i l'altra a Roma.

Pensem per un moment en les nostres famílies, per qui preguem en aquesta diada dedicada a l'Esperit Sant. Volem el millor per als fills, per als nets, per als amics, familiars i coneguts. Segur que fins i tot portem en el cor algun malalt o ingressat en aquests darrers temps. Com crema la fe, quan la vida se'ns apareix feble i fràgil! Si ara fos el moment exacte en què decidim si volem ser feliços o no ser-ho, d'emprendre

el camí de la vida o de la mort, el camí de l'amor o de l'odi. Com si avui fos el moment de triar entre viure amb una família on ens estimem, ens compreguem, ens acceptem i ens perdonem; o bé viure amb una família on cadascú vagi a la seva, on es passin comptes, on sempre l'un vulgui tenir raó sobre l'altre.

Doncs bé, aquest moment ha arribat. En la diada de la Pentecosta, triem en el sentit de la nostra confessió de fe, per la recepció de l'eucaristia; perquè els nens comencen a rebre espiritualment el Cos de Crist, mentre es preparen per a la gran festa de l'eucaristia de Corpus Christi. Perquè ens disposem a renovar en nosaltres l'Esperit Sant de Déu, a l'igual que els apòstols, avui és el dia en què decidim d'agafar el camí del bé, de la veritat i de l'amor, passi el que passi, amb l'ajut de l'Amor i de la Gràcia de Déu, donada en l'eucaristia, que alimenta el nostre cos, i per l'Evangeli, que forma la nostra ànima. Només a partir del nostre compromís personal, només a partir de la conversió del cor de cadascú, pot avançar i vèncer, finalment, el Regne de Déu, al que hem estat convidats a participar.

Una vegada, un esquirol va preguntar al savi i vell mussol que quan pesava un floc de neu. «No-res», va respondre-li. O sigui que es va posar a comptar els flocs de neu que s'anaven posant sobre la branca en què s'asseia. Al cap de molta estona, en arribar el floc tres milions tres-cents quaranta-quatre mil, la branca es van vincular, va fer palanca i va llençar la neu i l'animaló a terra. «Això ha estat un munt de no-res», espetà foteta l'esquirollet, mentre s'espolsava la pols de la forra.

Un munt de no-res és la gràcia de Déu que vessa en els nostres cors. Cada dia, en les nostres accions quotidianes, des que ens llevem fins que ens n'anem a dormir, estem en la presència de Déu, quan treballem, estudiem, ens divertim, juguem, estem en família o en la intimitat de casa nostra, estem en la mateixa presència de Déu. És amb el seu Esperit que aconseguim de viure en la veritat, en el bé i en l'amor.

Demanam-li amb fe, doncs, ara, avui, aquí a l'Esperit Sant, que vingui del cel al nostre pit i encengui la flama del seu amor sant. Veniu!